

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5723202502
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5723202502.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa matky: D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Mesto E., t.č. bytom E., F. G. XXXX/X, a otca: H. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Obec A., t.č. bytom A. XXX, v konaní o návrhu otca na zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9P/185/2023-47 zo dňa 6. novembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 9P/185/2023-47 zo dňa 6. novembra 2023 p o t
v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“, prípadne „prvostupňový súd“) rozhodol tak, že: „Návrh otca na zníženie výživného podaný na tunajší súd dňa 21.08.2023 zamietla . Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatným dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022 súd zvýšil výživné otcovi na sumu 120 eur mesačne. S poukazom na § 31 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine, § 62 ods. 1, 2, 4, 5 Zákona o rodine, § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine okresný súd návrh otca zamietol.

3. Okresný súd zisťoval zmenu pomerov od právoplatnosti posledného rozhodnutia o výživnom, ktoré bolo rozsudkom č. k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatným dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022. Otcovi bola uložená povinnosť platiť výživné na maloletého vo výške 120 eur mesačne. Otec v čase posledného rozhodovania o výživnom pracoval a príležitostne v spoločnosti VINTA, s.r.o., so sídlom Veľký Krtíš, Nám. A.H. Škultétyho č. 734/6. Priemerný čistý mesačný príjem otca za obdobie od 02/2021 do 06/2021 bol vo výške 45,60 eur. „Otec je aj bol spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v okrese J. A., obec E. A., kat. územie E. A. zapísaných na LV č. XXX stavby – dva rodinné domy súp. č. XXX a XXX, zastavená plocha a nádvorie parc. č. 842 o výmere 341 m2, parc. č. 843 o výmere 89 m2, parc. č. 844 o výmere 144 m2, parc. č. 845 o výmere 516 m2, parc. č. 846 o výmere 51 m2, parc. č. 848 o výmere 28 m2, záhrada parc. č. 847 o výmere 72 m 2 a parc. č. 849 o výmere 612 m2. Otec nebol poberateľom žiadnych sociálnych dávok. Bol vedený ako uchádzač o zamestnanie. Na majetok otca

bol JUDr. Janou Debnárovou – súdny exekútor zriadené záložné právo.“ Otec pred Okresným súdom Veľký Krtíš dňa 03.05.2022 na základe dožiadania uviedol, že s návrhom matky nesúhlasí. Nemá na to financie. Financie si nevie zohnať nijako inak. Matka dieťaťa dostala svoje peniaze. Mesačne má 40-44 eur. Zamestnaný nie je, odrába 32 hodín. Nič iné uviesť nechce. Stále je evidovaný na ÚPSVaR vo Veľkom Krtíši, od januára 2022, dávky mu boli vyplatené v sume 40 eur mesačne za uvedené obdobie. Je slobodný, v spoločnej domácnosti žije s A. K.. Nehnuteľnosť nevlastní, majetok vyššej hodnoty nemá, úspory nemá. Jeho mesačné výdavky na bývanie a stravu sú 200 eur, exekúcie má približne 15.000 eur. Iné záväzky a splátky nemá. Má 4 deti, ale nemá na ne žiadnu vyživovaciu povinnosť ani na ne neprispieva. Zdravotný stav je dobrý, nemá žiadne výdavky spojené so zdravotným stavom. S maloletým dieťaťom sa nestretáva, v kontakte s ním nie je, nevidel ho vôbec, nad rámec výživného neprispieva, nie sú financie. V súčasnosti je otec nezamestnaný, bola mu poskytnutá ponuka aktívnych prác ako žiadateľovi o dávku v hmotnej núdzi. Bol vo väzbe kvôli zanedbaniu povinnej výživy práve k maloletému A. B.. Bol mu daný náramok pri výkone trestu domáceho väzenia s tým, že pre pracovné povinnosti môže opustiť domácnosť na nevyhnutný čas.

4. Matka bola v čase posledného rozhodovania o výživnom poberateľkou peňažného príspevku na opatrovanie vo výške 608,44 eur mesačne a bola poberateľkou prídavku na dieťa vo výške 25,50 eur mesačne. V súčasnosti poberá náhradné výživné vo výške 120 eur mesačne, prídavok na dieťa vo výške 60 eur mesačne a peňažný príspevok na opatrovanie maloletého vo výške 669 eur. Matka, tak ako aj v minulosti, nemôže pracovať kvôli starostlivosti o maloletého. Maloletý mal v čase právoplatného posledného rozhodnutia 12 rokov, v súčasnosti má 13 rokov, navštevuje 7. ročník ZŠ. Maloletý trpí aj trpel vážnymi zdravotnými problémami, následkom čoho matka zabezpečuje jeho opatrovanie.

5. Okresný súd jednoznačne dospel k záveru, že úprava vyživovacej povinnosti otca, smerujúca k zníženiu výživného na dieťa nie je opodstatnená. Zisťovaním zmeny pomerov na strane otca mal okresný súd za to, že otcove pomery sa výrazným spôsobom nezmenili. Zmenili sa možno len tým, že bol vo výkone väzby, a teda nemohol vykonávať zárobkovú činnosť, čo však okresný súd vyhodnotil tak, že sa sám svojím nezodpovedným konaním priviedol do väzby. Väzba a následne uloženie trestu bolo práve pre prečin zanedbania povinnej výživy. Otcovi bol uložený trest domáceho väzenia, avšak prácu vykonávať môže. Keďže od posledného rozhodovania o výživnom prešiel 1 rok a skoro 2 mesiace k výrazným zmenám nedošlo. Otec svoj návrh odôvodňuje rovnakými tvrdeniami, ktorými argumentoval aj v odvolacom konaní v pôvodnej veci. Otec argumentoval tvrdením, že sú voči nemu vedené exekúcie, pre neplnenie si vyživovacej povinnosti. Exekúcie, na ktoré sa otec odvoláva tu boli už v čase posledného rozhodovania o výživnom. Samotná existencia exekúcií však taktiež nemôže znamenať a byť na úkor maloletého dieťaťa. Otec sa sám svojimi rozhodnutiami a konaním priviedol do takejto finančnej situácie. U matky sa zmenili pomery tým, že sa zvyšoval peňažný príspevok a prídavky na dieťa, k inej zmene nedošlo. Starala sa a aj sa stará o maloletého, kvôli jeho zdravotnému stavu. Maloletý je o rok straší a navštevuje vyšší ročník ZŠ. Okresný súd návrh otca zamietol, keďže porovnaním pomerov nezistil takú závažnú zmenu, ktorá by odôvodňovala zmenu výšky výživného smerom nadol, teda na úkor maloletého dieťaťa. Ak nastala zmena, tak len vyplývajúca z konania otca (väzba) a z konaní, ktoré existujú roky, nenastali v čase od rozhodnutia po podanie návrhu (exekúcie). Rovnako otca nič neobmedzuje v tom, aby sa zamestnal. Zníženie výživného by bolo v rozpore s ustanoveniami Zákona o rodine, záujmom maloletého dieťaťa. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP.

6. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie otec, ktorý namietal, že okresný súd svoje rozhodnutie zmeniť práva a povinnosti otca voči maloletému synovi odôvodnil tým, že zmena - zníženie výživného na dieťa nie je opodstatnená, nakoľko okresný súd mal za to, že otcove pomery sa výrazným spôsobom nezmenili. Uloženie trestu domáceho väzenia je výrazným dôsledkom toho, že pomery otca sa zmenili. Aj keď v rámci trestu domáceho väzenia môže vykonávať prácu, avšak jeho možnosti nájsť si prácu majú byť značne znížené, a to vzhľadom na obmedzenie jeho pohybu a času, kedy môže byť mimo domov. Taktiež nie každý zamestnávateľ prijme do zamestnania osobu vykonávajúcu trest domáceho väzenia s monitorovaním pohybu. Zamestnávateľia často požadujú od zamestnanca flexibilný pracovný čas, čo v jeho prípade nie je možné. Okresný súd argumentoval aj tým, že uviedol, že má štyri deti okrem mal. A. B. C., a že na ne neprispieva, čo však nie je pravdou, pretože na ne prispieva, ale nemá súdom určenú výšku výživného na ne. Bývajú s ním v spoločnej domácnosti, čo znamená, že na ne musí prispievať a starať sa o ne, keďže chodia do školy a žiadne sťažnosti ohľadne ich starostlivosti zo strany školy nie sú. Pred trestom domáceho väzenia, aj keď nepracoval na trvalý pomer, častokrát si finančné prostriedky zadovožoval príležitostnými brigádnickými prácami v okolí. Teraz keď je jeho pohyb prísne

monitorovaný, táto možnosť zaniká. Tiež od minulého rozsudku je registrovaný ako nezamestnaný na úrade práce ako žiadateľ o zamestnanie. Začal vykonávať verejnoprospešné práce v obci. Suma 130 Eur na výživné je pre neho zničujúca a neprimerane vysoká a nad jeho možnosti, pretože ak by rovnakou sumou ml prispievať na všetkých 5 detí, musel by na výživnom v čistom zarobiť 650 Eur, čo je v jeho situácii (domáce väzenie, slabý ekonomický región, vzdialenosť bydliska od okresného mesta) nemožné. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom - otcom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolaní (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania otca, a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľa nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať mu za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Okresný súd, podľa zistení odvolacieho súdu, v súvislosti s návrhom otca dokazovanie zamerané predovšetkým na prípadnú zmenu pomerov u otca, matky, maloletého dieťaťa a na rast životných nákladov. Nebol oprávnený skúmať výšku pôvodne určeného výživného rozsudkom okresného súdu č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatným dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022, ktorým otcovi bola uložená povinnosť platiť výživné na maloletého vo výške 120 eur mesačne, pretože by išlo o neprípustnú reparáciu právoplatného rozhodnutia. V rámci dokazovania najskôr správne podľa odvolacieho súdu okresný súd skúmal, či došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania, t.j. otca, matky, maloletého, a to od predchádzajúcej úpravy výživného do času rozhodovania o návrhu otca na zníženie výživného.

11. Ako vyplýva z § 111 a nasl. CMP, konanie o zmene výživného (aj úpravy styku) patrí medzi mimosporové, nenávrhové konania patriace do oblasti starostlivosti súdu o maloleté dieťa. V zmysle § 78 Zákona o rodine, v spojení s § 121 CMP, predstavuje práve zmena pomerov hmotnoprávnu podmienku pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výživnom. Zmena pomerov musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú zmenu výšky výživného za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne, a to okolnosťami na strane povinného, resp. na strane oprávneného, alebo objektívne, vývojom životných nákladov.

12. Zmena pomerov (ako hmotnoprávny základ pre nové rozhodnutie o výške výživného) musí byť tak závažná (kvalifikovaná), aby bolo možné konštatovať, že pôvodné rozhodnutie rozsudok okresného súdu č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatný dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022, pri takto zmenených pomeroch neobstojí. Je potrebné prihliadnuť na rozsah, časové trvanie, ale aj všetky ostatné okolnosti, ktoré sa závažnejším spôsobom prejavujú v pomeroch účastníkov konania. Odvolací súd, v zhode s okresným súdom konštatuje, že k takýmto kvalifikovaným zmenám pomerov nedošlo.

13. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že otec v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v § 366 CSP. Ak aj otec (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

14. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom, ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

15. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledkov hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

16. Posúdením otcom produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako okresný súd.

17. Odvolací súd predovšetkým pripomína, že Zákon o rodine (ust. § 62 ods. 2 a ust. § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 veta prvá) zakotvuje povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného a pri hodnotení týchto schopností, možností a majetkových pomerov povinného skúma, či sa povinný bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, alebo majetkového prospechu, prípadne, či nevezal na seba neprimerané majetkové riziká.

18. Povinnosť vyživovať dieťa patrí medzi základné povinnosti rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti sa vychádza zo schopností, možností a majetkových pomerov každého rodiča a prihliada sa aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodiča a súd neberie do úvahy pri skúmaní možností a schopností, ako aj majetkových pomerov povinného rodiča výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

19. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie správnosti záverov okresného súdu, ktorý nekonštatoval zmenu pomerov na strane otca. V podanom odvolaní otec argumentoval tým, že uloženie trestu domáceho väzenia má byť výrazným dôsledkom toho, že pomery otca sa zmenili, aj keď v rámci trestu domáceho väzenia môže vykonávať prácu, avšak jeho možnosti nájsť si prácu majú byť značne znížené, a to vzhľadom na obmedzenie jeho pohybu a času, počas ktorého môže byť mimo domova, ktoré tvrdenia otca zostali len v rovine tvrdení. Okresný súd v ods. 20. svojho rozhodnutia uviedol, že „ Zisťovaním zmeny pomerov na strane otca mal súd za to, že otcove pomery sa výrazným spôsobom nezmenili. Zmenili sa možno len tým, že bol vo výkone väzby, a teda nemohol vykonávať zárobkovú činnosť, čo však súd vyhodnotil tak, že sa sám svojím nezodpovedným konaním priviedol do väzby. Väzba a následne uloženie trestu bolo práve pre prečin zanedbania povinnej výživy. Otcovi bol uložený trest domáceho väzenia, počas ktorého prácu vykonávať môže.“ Otec v odvolaní uviedol, že ak okresný súd argumentoval aj tým, že má štyri deti okrem mal. A. B. C. a že na ne neprispieva, čo podľa otca však nie je pravdou, pretože na ne prispieva, ale nemá súdom určenú výšku výživného na ne, bývajú s ním v spoločnej domácnosti, čo podľa otca znamená, že na ne musí prispievať a starať sa o ne, keďže chodia do školy a žiadne sťažnosti ohľadne ich starostlivosti zo strany školy nie sú, tak podľa odvolacieho potom bez logickej súvislosti ako i vysvetlenia otca zostáva, z čoho otec na ne prispieva, ak tvrdí, že sa nemôže zamestnať. Otec v odvolaní uviedol, že pred trestom domáceho väzenia, aj keď nepracoval na trvalý pomer, častokrát si finančné prostriedky zadovážoval príležitostnými brigádnickými prácami v okolí, teraz keď je jeho pohyb prísne monitorovaný táto možnosť zaniká, od minulého rozsudku je registrovaný ako nezamestnaný na úrade práce ako žiadateľ o zamestnanie, začal vykonávať verejnoprospešné práce v obci. Vo vzťahu k tejto argumentácii otca sa žiada poukázať na pomery, z ktorých vychádzal okresný súd podľa rozsudku č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatného dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022. Okresný súd v rozsudku č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, v ods. 21. konštatoval, že otec okrem maloletého A. B. má ďalšie štyri deti, čiže uvedené nie je možné považovať za zmenu pomerov, ktorá by mala vplyv na určenie výšky vyživovacej povinnosti v prejednávanej veci. Odvolací súd na tomto mieste odkazuje i na závery rozsudku č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatného dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022 uvedené v ods. 23. rozsudku okresného súdu. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že otec v odvolaní uviedol, že výživné na mal. A. B. je „130 Eur na výživné“(čl. 56 spisu), pričom rozsudkom č.k. 9P/203/2021-98 zo dňa 11.08.2022, právoplatným dňa 10.09.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 8CoP/52/2022-119 zo dňa 28.10.2022 bolo výživné určené na mal. A. B. v sume 120 Eur. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

20. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o návrhu otca na zníženie výživného na malo. dieťa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

22. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovvej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru

odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí ako osobitne zákonom chránených subjektov, vytknúť.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP, tak že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybnil a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzal.

25. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

26. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).